

Predica de la Krefeld

(Citate din predica: „Strigătul disperării” – partea 2)

Duminică 4 aprilie 1982, ora 10:00

Fr. Frank

Mulțumim Domnului pentru prilejul de a fi iarăși în acest loc. Mulțumim Domnului pentru cântecele și pentru Cuvântul Lui, pentru absolut tot ce ne-a dăruit. Noi putem să-I aducem ca mulțumire rodul buzelor noastre care proslăvesc Numele Lui. Toate aceste lucruri se întâmplă ca El să fie slăvit. Cine sunt aceștia care Îl slăvesc? Cei cărora El li s-a descoperit. Dacă Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi personal, atunci noi suntem aceia care slăvesc și glorifică Numele Lui.

Noi am auzit deja un Cuvânt minunat. Noi ne-am putea adânci în el și să scoatem esențialul și însemnătatea Lui pentru noi înșine, ca să putem înțelege ce vrea să spună. Tot ce s-a întâmplat în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să se întâmple în fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu. EL a fost oglindirea noastră în fiecare lucru. EL spune că Fiul nu face nimic, decât ceea ce vede la Tatăl. Cu aceasta El a vrut să spună că în făptura Lui de om, El nu a făcut voia Sa proprie, ci voia lui Dumnezeu. EL nu a venit ca să facă ceva din propria Sa voință, ci voia lui Dumnezeu. În epistola către Evrei este scris: (Evrei 10:9) *„Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule, Tu mi-ai pregătit un trup.”*

Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu trebuie să se lase adăugat în voia lui Dumnezeu, în așa fel ca voia Lui să se poată împlini. Voia lui Dumnezeu se poate împlini doar atunci, dacă noi ne lăsăm adăugați în voia Lui. Altcumva nu merge. Voi știți foarte bine, că una este să vorbești despre voia lui Dumnezeu, iar alta este să faci voia lui Dumnezeu.

Domnul nostru n-a venit ca să vorbească doar despre voia lui Dumnezeu, ci El a venit ca să facă voia lui Dumnezeu. Noi nu suntem aici ca să vorbim despre voia lui Dumnezeu, ci noi suntem aici ca să recunoaștem voia lui Dumnezeu și să facem după voia Lui. Aceasta este prioritatea noastră.

Bineînțeles că mai suntem mișcați de predica de ieri seară, ținută

de fr. Branham. Această predică este continuarea predicii „Semnul”. Noi vedem că el nu putea să se despartă de această temă. El a dat un alt titlu acestei predici, dar el nu se putea despărți de prima.

Înainte ca eu să continui cu această predică, aş dori să intru puțin în acest Cuvânt de introducere din Ioan 5:19-30: Vers. 22+23: *Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.*” Eu voi citi încă din versetul 41 din același capitol: *„Eu nu umblu după slava care vine de la oameni.”*

Acum, poate va spune cineva dintre voi: „Da, aici a spus Domnul nostru că: *„Pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.”* Iar apoi spune: *„Eu nu umblu după slava care vine de la oameni.”*”

Ce vor să ne spună aceste două versete din Scriptură? Toți acei care-L vedeau pe El doar în statură de om, aceia n-aveau nevoie ca să-L slăvească. Nu ca om, ci ca Domn, ca Împărat. Într-adevăr doar Aceluia căruia I se cuvine toată slava.

Cum am spus, noi ne-am putea adânci foarte mult în acest Cuvânt, fiindcă El mai spune aici: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce ...”* Nu doar să creadă că există un Dumnezeu, **ci în Dumnezeu**. Noi am mai vorbit despre această temă. Că mulți oameni cred că există un Dumnezeu, dar ei nu cred în și pe Dumnezeu. Aici este nevoia ceea mare. În Iacov scrie că chiar și dracii cred că există un singur Dumnezeu, și se înfioară. (Iacov 2:19). Dar el nu crede ceea ce a spus Dumnezeu. Aici este nevoia și deosebirea ceea mare.

Dacă întrebi în ziua de azi protestanții sau catolicii dacă ei cred într-un Dumnezeu, atunci cu siguranță îți vor răspunde cu un „da, bineînțeles”. Dar dacă noi vom întreba: „Credeți ceea ce a spus Dumnezeu, credeți Cuvântul Lui?” Atunci să știți că lucrurile se vor schimba.

Dumnezeu are o ceată pe acest pământ, care crede în Dumnezeu și pe Dumnezeu, adică ceea ce a spus El. Iarăși ne apropiem de un text biblic unde spune: *„Cine crede în Mine cum spune Scriptura, din acel om vor curge izvoare de apă vie.”*

Acum ne vom apropia de predica pe care am prelucrat-o ieri seară cu titlul „**Strigătul disperării**”. Aici am putea spune multe lucruri, dar Dumnezeu trebuie să lucreze prin ea în mine și în tine. Noi am dori să

lăsăm ca să vorbească gura aceea pe care Dumnezeu a ales-o. Și el a ajuns în anumite situații în care nu mai știa încotro. El a spus odată: „În ultimii 5 ani nu mai știam ce să fac, și așa m-am aflat într-o situație de disperare interioară.”

Poate unii dintre noi cred că bărbații lui Dumnezeu scot răspunsurile din mâneci. Nu! Așa de ușor n-a avut-o nici unul dintre ei. Toți trebuiau să meargă drumuri grele, poate din cauză ca ei să-i înțeleagă pe alții mai bine.

Eu m-am exprimat cam în felul acesta în fața lui Dumnezeu; „Ca El să ne ajute să se rezolve lucrurile care trebuie să se rezolve. Să legăm ce trebuie legat ...” Dacă noi ne gândim un pic mai departe, atunci noi putem observa că oamenii trebuie dezlegați, iar puterile lui satana trebuie legate, în așa fel ca Dumnezeu să dăruiască în toate binecuvântările Sale, și ca totul să reușească prin harul Lui. Dacă Domnul Însuși a spus: *„Fiul nu face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.”*

Atunci cum să fie cu noi? Putem face noi ceva de la noi înșine în împărăția lui Dumnezeu? Nu! Noi trebuie să devenim o parte din lucrarea lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri sunt făcute degeaba, fiindcă noi doar Îi stăm lui Dumnezeu, nouă și altora în drum. Adică noi trebuie să devenim o parte din lucrarea lui Dumnezeu din acest timp.

Eu aș dori să citesc câteva fraze din predica amintită, ca să arăt în ce fel a vorbit Domnul.

Citat: „Prin deschiderea celor șapte peceti în zilele de pe urmă, trebuiau ca toate capetele rămase libere să fie cuprinse în trupul Miresei. Toți acei care au trăit înainte, nu puteau să ajungă la desăvârșire, până ce Biserica Mireasă nu este adăugată în aceste zile. Vom fi luați apoi împreună în sus.” (pg. 4)

Mai ales această propoziție unde spune: „Prin deschiderea celor șapte peceti în zilele de pe urmă, trebuiau ca toate capetele rămase libere să fie cuprinse în trupul Miresei.” Dumnezeu nu face nimic în văzduh. Dumnezeu are nevoie de o Adunare în care El poate să-Și facă lucrarea Sa. Dumnezeu a avut prooroci, apoi a venit Hristos. EL a fost cuprinsul tuturor acelor lucruri despre care au proorocit proorocii. Fiindcă așa este scris în Luca 16:16: *„Legea și proorocii au ținut până la Ioan, de atunci încoace, Evanghelia împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare ca să intre în ea, dă năvală.”*

Voi știți foarte bine că o împărăție trebuie să aibă și un împărat, iar acesta este Domnul nostru. Domnul nostru este Împăratul Împărăției

Sale, iar noi suntem supușii Lui. Aici în Trupul Lui, toate capetele libere trebuie să fie legate laolaltă. Domnul nostru spunea: „*Mi-ai pregătit un Trup!*” Acesta a fost Trupul Lui pământesc. În ziua de azi, noi, Mireasa Domnului suntem Trupul lui Isus Hristos. Fiindcă așa este scris în 1Cor.12:13: „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup ...!*”

Domnul are nevoie de un trup, în așa fel ca El să poată locui ca Duh în acest trup. EL dorește să lucreze prin acest trup. În timpul acela, când umbla într-o formă vizibilă în acel trup de carne, El a făcut voia lui Dumnezeu. Acum El dorește să fie în noi, în Mireasa Lui, în așa fel ca El să poată face voia Sa prin noi. Apoi ne mai este spus că desăvârșirea Adunării Mireasă se poate întâmpla doar acum, în acest timp de sfârșit, în care toți acei care mai trebuie să vină înăuntru, să fie adăugați.

Citat: „Semnul, Isus Hristos este Duhul Sfânt, El este printre noi. Asta ar trebui să prețuim foarte mult. Noi nu ne putem smeri suficient. Dacă ne scoatem încălțăminte și cădem pe genunchi, nu este suficient; viața noastră trebuie s-o dovedească, prin care roada Duhului este descoperită. Rода Duhului este dragoste, bucurie, pace etc”.(Galateni 5:22-23).

Aici ne este spus un lucru foarte vechi, dar din nou pus pe sfeșnic. Câte-o dată este nevoie ca unele texte foarte vechi din Scriptură să fie luminate din nou, astfel ca noi să le înțelegem prin credință și ceea ce a fost spus să poată deveni realitate. De exemplu, Cuvântul din Galateni îl cunoaștem fiecare pe de rost. Dar aceasta nu ne ajunge, fiindcă aici este problema ta, a mea și a tuturor. **Noi cunoaștem prea multe texte biblice pe de rost, iar în interiorul nostru nu le-am trăit încă! Aceasta este problema mea și problema ta. Noi trebuie să venim cu o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu și să-L rugăm ca El să ne ajute ca aceste lucruri să ni se descopere.**

Voi știți foarte bine, că dacă dorești să recoltezi un fruct, atunci mai întâi tu trebuie să semeni un pom. Tu nu poți să vii și să spui: „Acum eu doresc să recoltez fructele!” Prima întrebare este: „Unde este pomul în care cresc aceste fructe?” Fructele nu zboară prin văzduh, ci ele cresc într-un anumit pom. Noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim pomi care sunt semănați la marginea izvorului, care aduc roadele lor la timpul potrivit. Dacă noi ne întoarcem acum în paradis, atunci putem citi că Domnul a semănat o grădină minunată, în care erau doi pomi deosebiți, unul fiind Pomul Vieții. Dacă noi vom merge acum în Ezech.47:12 și în Apoc.22:1+2, atunci noi putem citi despre pomul vieții

care rodește doisprezece feluri de rod și dă rod în fiecare lună. Vedeți, aceste roade sunt în pom. Adică fără pom nu există rod. Adică, în mine și în tine trebuie să fie semănat ceva care va aduce roadă. Sper că noi am priceput predica fr. Branham de ieri seară.

Nu doar lucruri pe care le primim, ci care au devenit o parte din viața noastră duhovnicească pe care am primit-o prin harul lui Dumnezeu. Rода trebuie să iasă la suprafață. Dar ea poate să iasă la suprafață doar acolo unde a fost semănat ceva. Eu sunt sigur că Dumnezeu a semănat din belșugul Lui, și că Cuvântul Său a căzut în pământ roditor, în așa fel ca din noi să iasă ceva dumnezeiesc, ce va purta roade dumnezeiești.

Citim din Galateni 5:19-21 cuvinte cunoscute pentru toți: „*Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: „Preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea.” Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.*”

Da, poate veți spune acum: „Eu n-am făcut acel lucru.” Bineînțeles că n-ai făcut acel lucru, dar ai făcut alte zece. Aici ne sunt aduse toate aceste lucruri într-o singură propoziție. De aceste aparțin: „*Partide, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea.*”

În versetele următoare sunt scrise Roadele Duhului: „*Roada Duhului, dimpotrivă, este: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.” Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt a lui Isus Hristos, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.*”

Aici ne-au fost enumerate roadele Duhului. Fr. Branham spune în această predică: „Dacă ne scoatem încălțămintea și cădem pe genunchi, nu este suficient; viața noastră trebuie s-o dovedească, prin care este descoperită roada Duhului. Rода Duhului este dragoste, bucurie, pace etc.”

Adică, dacă am face rezumatul, atunci ar însemna că toate lucrurile dumnezeiești ar trebui să fie prezente, doar dacă Dumnezeu a luat locuință în noi. Abia atunci va fi pace, bucurie și dragoste, atunci va fi totul ce ar trebui să aparțină de caracterul lui Dumnezeu.

Cum am spus-o mai înainte. Aceasta trebuie să fie semănată în noi. De la nașterea noastră, noi avem omul vechi în noi. Iar omul vechi

are în el toate aceste fapte ale firii pământești pe care le-am citit deja mai-nainte. Iar omul nou, care este născut din Dumnezeu în sfințenie, trebuie să poarte caracterul nou.

Cel vechi poartă lucrurile vechi, iar cel nou poartă lucrurile noi. Ceea ce este născut din carne, este carne. Iar ceea ce este născut din Duh este Duh. Domnul nostru a spus: „*Să nu vă mirați despre lucrurile pe care vi le-am spus, că voi trebuie să fiți născuți din nou.*”

Pavel aduce la un numitor, când rostește acest Cuvânt cunoscut din Efeseni 4:22-24: „*Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.*”

Nu doar ca s-o spunem, ci ea trebuie să fi avut loc. Exact ca la o zămislire pământească, acolo nu este nevoie de vorbe, ci de o sămânță. Exact așa este și cu o zămislire duhovnicească. Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu aparține de această zămislire. Nu vorbe multe, ci sămânța trebuie primită. Ea trebuie să fie semănată în inima ta și în a mea, în așa fel ca lucrul cel nou să poată ieși la suprafață. Mai departe fr. Branham spune: „Gândiți-vă la dimineața de astăzi - la pregătire.” Adică aici este vorba de „Pregătire”. Mai departe spune: „Eu sper ca ei s-o înțeleagă pretutindeni. Eu sper că înregistrările sunt bune; pentru ca acestea să ajungă pretutindeni. Eu cred că predica a fost determinată absolut de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca și deschiderea celor șapte peceti.” Aici avem o exprimare deosebit de puternică. El spunea: „Eu cred că predica a fost determinată absolut de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca și deschiderea celor șapte peceti.”

Voi știți foarte bine că fr. Branham a fost un om foarte deschis și sincer. El a mai ținut și predici care nu erau inspirate direct, unde el nu avuse încă descoperire. El luase niște texte și predica din ele prin inspirația Duhului Sfânt. Apoi mai erau predici unde i-au fost arătate versetele biblice și temele respective. Aceste predici le-a accentuat într-un mod deosebit. Aici spune: „Eu cred că predica a fost determinată absolut de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca și deschiderea celor șapte peceti.”

Știți că înainte de a fi deschise cele șapte peceti, Domnul i-a arătat aceasta într-o vedenie. Abia după aceea s-a dus în acel loc unde cei șapte îngeri i-au apărut și Domnul i-a spus să se întoarcă, pentru că a sosit timpul ca cele șapte peceti să fie deschise.

Acum, noi observăm predicile care au fost ținute după deschiderea celor șapte peceți. Aici noi trebuie să pricepem că n-avem voie să citim lucrurile doar superficial, sau să trecem așa ușor peste ele. Poate că într-o zi ne va fi prea mult, dar eu sper că așa ceva nu se va întâmpla. Eu sper că nu se va întâmpla, dar eu cred că noi nu putem primi destul din ceea ce Dumnezeu a vorbit. Chiar dacă ni se spune de câteva ori același lucru, atunci să știți că ne merge ca într-o școală, până ce vom pricepe sau înțelege.

Voi știți că se spune că predicatorul nu predică de două ori același lucru. Dar învățătorul repetă lucrurile de atâtea ori până ce lecția a fost înțeleasă de fiecare elev. Noi avem aici de-a face cu o lecție dumnezeiască adâncă, de sfârșit. Chiar dacă noi vom repeta lucrurile de câteva ori, atunci noi trebuie să spunem ca un Petru (Filipeni 3:1): *Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul. Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos.*”

Dacă nouă ne sunt spune asemenea lucruri, atunci sunt doar spre folosul nostru, ca să ne țină treji în Hristos. Pavel scrie corintenilor (cap.2:6): *„Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune Dumnezeiască.”* Cine a fost acesta care a spus aceste lucruri? Nu a fost un oarecare, ci a fost apostolul Pavel, căruia i-a fost descoperit Cuvântul lui Dumnezeu pentru copiii lui Dumnezeu. Același lucru se împlinește și la fr. Branham. El nu a fost un oarecare, ci el a fost ales și chemat de Dumnezeu din pântecel mamei sale, ca să împlinească această slujbă.

Nu a spus Pavel același lucru și Galatenilor? (cap.1:15+16): *Dar Dumnezeu care m-a pus deoparte din pântecel maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, ca să-L vestesc între Neamuri.*” Pus deoparte din pântecel maicii mele. Nu a spus și Ieremia același lucru (Ieremia 1:5): *„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecel ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.”* Aceasta este predestinarea lui Dumnezeu, în viața acelor bărbați care au însărcinarea să aducă un mesaj poporului. Adică ceea ce vedem noi acum nu este o înțelepciunea pe care unii oameni și-au realizat-o sau rânduit-o, ci aceasta este o înțelepciune dumnezeiască descoperită, în care ne este relatată voia lui Dumnezeu.

Aici spune mai departe: „A fost Cuvântul lui Dumnezeu. Eu v-am spus despre mesajul, pe care vroiam să-l predic - acesta a fost mesajul. Acesta trebuia să

urmeze celor șapte peceti.”

Eu vă întreb astăzi: „De ce trebuia să urmeze predica „Semnul” imediat după deschiderea pecetilor?” - Fiindcă există o ceată pe pământ care crede lucrurile care au fost descoperite prin deschiderea pecetilor. - Și această ceată trebuie să fie pecetluită prin Duhul Sfânt! Acesta este esențialul. Aici nu este vorba doar că pecetile au fost deschise, ci aici este vorba ca Dumnezeu să-ți vorbească ție și mie personal, să ne descopere Cuvântul Său. Și așa cum o spune Isaia, ca să pecetluiască Cuvântul Său în ucenicii Lui. Despre aceasta este vorba aici, nu doar de o ungere cum am observat-o, ci de Pecetea lui Dumnezeu.

Noi știm că dacă el spune aici: „- acesta a fost mesajul. Acesta trebuia să urmeze celor șapte peceti.” Înseamnă că aici a fost făcută o legătură cu toți acei care au primit har de la Dumnezeu ca după deschiderea celor șapte peceti, să primească, să creadă și să fie împlinitori. Aceasta a fost adresată acelei cete care nu interpretează sau tălmăcește, care nu face ceva propriu, care stă la picioarele Domnului nostru și spune: „*Domnul a vorbit, cine nu va asculta?*”

Citat: „Ultimul mesaj a fost apogeul, de la cele șapte peceti încoace. În acest cuvânt „Semnul” este cuprins totul. Noi vrem să ne cercetăm personal dacă suntem în credință. Domnul să vă binecuvânteze.”

Aceasta este întrebarea. „Noi vrem să ne cercetăm personal dacă suntem în credință.” De multe ori a accentuat fr. Branham versetul din Marcu unde spune: „*Celor ce cred, vor urma aceste semne.*” El mai spune: „Dacă ele nu vă urmează, atunci voi nu credeți.” Eu cred că aceasta o va putea înțelege fiecare dintre voi, fiindcă Dumnezeu nu se înșală. EL nu poate să facă de cunoscut un lucru, iar după aceea să-l anuleze. EL stă de partea Cuvântului Său. Da, El stă de partea Cuvântului Său, iar noi trebuie să avem credința și trăirea în așa fel ca aceste lucruri să se poată împlini.

Dacă fr. Branham a primit această predică descoperită prin Duhul, atunci nu ca să ne aducă într-o disperare fără nici o speranță. Ci ca să ne aducă într-o disperare interioare cu nădejdea că Dumnezeu împlinește ceea ce a făgăduit. Voi știți că există o disperare în care oamenii pot să ajungă, unde ei nu văd nici un fel de speranță. Ei deznădăjduiesc și acesta este sfârșitul lor.

Dacă fr. Branham vorbește aici despre disperare, despre strigătul disperării, atunci nu despre o disperare fără nici un fel de nădejde care

sfârșește cu sinucidere, ci despre o disperare și un strigăt al disperării care este unit cu făgăduința dumnezeiască, cu credința și împlinirea acelor lucruri pe care le-a făgăduit Dumnezeu.

Aici este o mare diferență; dacă noi ne întâlnim cu un om care este disperat și nu are nici un fel de speranță sau nădejde, sau dacă întâlnim un om care este aruncat într-o situație de disperare care totuși are în inima lui o nădejde vie.

Ce a fost cu Domnul nostru? În Ghețimani, a fost o disperare mare, pe când spunea: „*Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine!*” (Luca 22:42) El a ajuns într-un chin ca de moarte și sudoarea I se făcuse ca niște picături de sânge. Dar El știa foarte bine ce a spus: „*Dărmăți sau rupeți acest Templu, iar Eu Îl voi zidi în trei zile.*” Aici nu a fost o rugăciune doar din disperare, ci aici a fost o rugăciune cu cunoașterea că ea aparține de planul cel mare al lui Dumnezeu și că după răstignirea și înmormântarea Lui, va avea loc minunata înviere.

Așa este și cu predica aceasta. Eu știu că ea nu este sfârșitul, ci începutul efectului lui Dumnezeu. Efectul lui Dumnezeu nu poate să se întâmple, până ce nu ne-a adus Dumnezeu într-o situație de disperare. Pavel spunea că el trebuia să nască din nou cu durere credincioșii, până ce Hristos va lua ființă în ei. Dacă noi am citi toate aceste lucruri, atunci noi trebuie să pricepem ce dorește Dumnezeu să spună. De fapt, după deschiderea pecetilor, El dorește să vorbească celor care sunt predestinați să fie pecetluiți prin Duhul Sfânt. Iar Sfânta Scriptură spune: „*Voi sunteți pecetluiți până în ziua mântuirii voastre.*” Aici s-a referit la mântuirea trupului. Sufletul nostru este mântuit, noi suntem grațiați, iertați, noi L-am trăit pe Dumnezeul nostru. Dar trupul nostru așteaptă transformarea și mântuirea lui.

El spune că în acest cuvânt „Semnul” este cuprins totul. Adică în el constă întregul. Desăvârșirea planului lui Dumnezeu trebuie să fie în fiecare credincios în parte, care a fost născut din nou într-o viață nouă, care trebuie pecetluit cu Duhul Sfânt. În Isus Hristos s-au împlinit toate textele biblice care s-au referit la El. Nici unul dintre ele nu a rămas neîmplinit. Tot așa trebuie să se îplinească sută la sută fiecare verset biblic în Biserica Mireasă, și în trupul lui Isus Hristos.

Dacă aici ne este spus că noi trebuie să avem acest strigăt de disperare în noi, atunci ..., eu aș dori să mai citesc acest text: (pag. 7)

Citat: „Acum vom vorbi câteva minute despre noțiunea „Strigătul disperării”. De obicei este necesară o stare de disperare pentru a ne aduce în deznădejde. De fapt este foarte trist că trebuie să fie așa. Dar noi, oamenii, pricepem totul prea încet, încât este nevoie de o situație disperată. Dacă se întâmplă ceva, ei încep să acționeze. Ei sunt aruncați într-o stare disperată, dar numai în starea aceasta este arătată și descoperită realitatea, ceea ce sunteți cu adevărat. În starea de disperare se vede, cum sunteți construiți.”

Asta este situația. În deznădejde vin la suprafață anumite lucruri care altfel nu s-ar ivi niciodată. Dar eu vă spun încă odată. Noi nu suntem aruncați într-o situație disperată fără nădejde, ci într-o nădejde dumnezeiască. Chiar dacă venim cu o inimă aplecată, fiind prinși de lucrurile din jurul nostru, totuși, noi credem că Domnul nostru a venit ca să elibereze pe cei prinși, în așa fel ca după aceea ei să plece eliberați. Ce ne este scris în Isaia 61:1+2 despre Domnul nostru: *„EL M-a trimis să vindec pe cei cu inimă zdrobită, să vestesc slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului.”* Dar dacă noi suntem prinși de lucrurile din jurul nostru, atunci noi n-avem cum să aducem mântuirea și altora. De aceea ne-a aruncat Dumnezeu într-o situație de deznădejde, în așa fel ca să știm cum este dacă oamenii sunt într-o asemenea situație și n-au cum să se ajute, doar dacă le este adus ajutor din partea lui Dumnezeu.

Pe când ei spun: „Totul s-a sfârșit, viața mea nu mai are nici un sens.” Da, eu cred că și eu m-aș fi dus pe lângă un asemenea om dând din cap. Apoi m-aș fi gândit: „Uită-l!” - Azi n-aș mai face acest lucru. Azi eu nu-l mai pot uita pe acest om. Acum eu știu ce înseamnă toate aceste lucruri, și ce fel de probleme se vor ivi. Fiecare din noi poate spune: „Eu te înțeleg frate.” Eu prețuiesc acest lucru foarte mult, și mă bucur. Dar eu vă spun: „Voi doar încercați să mă înțelegeți, nu mai mult.” Voi încercați din toată inima voastră ca să înțelegeți și să pricepeți pe cineva, și aceasta Dumnezeu v-o va răsplăti. Dar de înțeles n-o să-l puteți înțelege nici odată. Doar dacă umblați cu el în aceeași încălțăminte și mergeți cu el sau cu ea același drum pe care și el îl parcurge. Altcumva nu este posibil.

Aici ne este spus că este necesar de o stare de disperare pentru a ne aduce în deznădejde. Această stare de disperare nu mai trebuie să vină, fiindcă ea a venit deja. Nu doar peste mine, ci peste noi toți, fiindcă noi ca Adunare nu suntem acolo unde Dumnezeu își dorește ca să fim. Fiindcă noi toți nu suntem acolo unde ar trebui să fim. **De aceea noi toți**

am fost aruncați în această stare de disperare și deznădejde ca toată această stare de indiferență să plece de la noi.

Dați-mi voie s-o mai spun încă odată. Fie situația cât o fi ea de grea. Dacă noi ne gândim la cei trei bărbați care au fost aruncați în cuptorul cu foc, atunci noi știm că situația lor a fost foarte rea. Ei ar fi putut să strige în disperarea lor cu glas tare. Dar ei au spus împăratului (Daniel 3:17+18): „*Iată Dumnezeul nostru căruia îi slujim, poate să ne scoate din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat.*” Chiar dacă suntem într-o asemenea stare de disperare, să nu ne pierdem niciodată capul, ci să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu nostru. Și dacă noi ne vom pune toată nădejdea în El, atunci noi vom ieși afară chiar și din cuptorul de foc fără să mirosim a fum.

Așa a fost cu acești bărbați. Ei și-au pus toată nădejdea în Dumnezeu în timpul disperării. Ei au știut în inima lor că Dumnezeu nu-i va părăsi în timpul disperării. Dacă în Psalmul 25 este scris, că nici unul din cei care își vor pune toată încrederea în Dumnezeu nu va fi dat de rușine, atunci noi în timpul sfârșitului să fim dați de rușine? Acum când noi suntem înconjurați de atâția martori? Dacă ei ar putea să fie acum cu toții aici, în dimineața aceasta, începând de la primul până la ultimul, atunci să știți că ei ne vor striga cu glas tare: „Rezistați că se merită, fiți tari că la sfârșit voi veți fi încoronați!”

Mulți au trăit pe acest pământ, așa cum scrie și în Evrei, dar această lume n-a fost vrednică de ei. Dar ei au purtat în ei sămânța bună. Unde au fost ei de fapt? Ei locuiau în peșteri, îmbrăcați în piei de capre, și așa umblau ei pe acest pământ. Astăzi ei sunt în slavă. Azi ei așteaptă desăvârșirea Miresei, fiindcă așa este scris în Evrei; că ei n-au putut ajunge în desăvârșire fără noi. În Hristos totul trebuia să se unească.

Aici mai scrie: „Necazul aduce deznădejde.”

Noi am trăit deja acest lucru, pentru noi aceasta nu mai este teorie, ci practică. Noi am trăit acest lucru. Dar eu vă spun deschis: „În inima mea este o încredere deplină în Dumnezeul meu, fiindcă totul a avut un anumit sens.” Câte-o dată noi spunem: „Nu mai are nici un rost, nu mai are vreun sens!” Poate așa este în ochii tăi, dar în ochii lui Dumnezeu totul are sensul lui. La noi fără sens, fără rost. Dar noi trebuie să vedem toate lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, atunci noi vom fi

ajutați.

Oare primim noi toate aceste lucruri scumpe degeaba? Oare toate aceste lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu, se vor dizolva? Nu, aceasta este departe de noi! Trebuie să iasă afară o Mireasă, care este spălată în Sângele Mielului, pecetluită cu Duhul Sfânt, o inimă și un suflet (cuget), împodobită cu roadele Duhului începând de la primul până la ultimul. Dar toate aceste lucruri trebuie să fie semănate în noi. Noi înșine n-am putut să ni le luăm și să spunem: „Da, acum eu voi fi foarte blând.” Așa nu merge. Și nici nu vei putea spune: „Da, acum eu voi ține pace.” Tu nu poți ține cu nimeni pace, și nici nu vei putea să fi blând cu ei, și nici eu, dacă nu locuiește pacea și dragostea în mine și în tine. Este așa, sau nu? (Toată adunarea răspunde cu un AMIN tare.) Câți nu și-au pus în gând ca să țină pace cu fiecare? Dar ei nu au ținut-o, fiindcă ei înșiși n-au avut pace cu Dumnezeu. Dacă noi avea pace cu Dumnezeu, atunci noi suntem cei care țin pacea cu fiecare. Tot așa a scris-o și Pavel în Efeseni 2:15: „... și, în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.” Ce am citit noi aici? „...ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou ...” Un om vechi ar putea spune: „Bine, de acum înainte eu voi ține pace, eu voi fi smerit, eu sunt milos, și de acum înainte eu voi fi blând, etc. Tu poți să-ți faci tot feluri de planuri. Și toate aceste planuri care sunt în gândurile tale vor trece ca și toate celelalte. Noi avem nevoie de o realitate dumnezeiască. Iar acest om nou, născut din nou a devenit un om care face pace. Așa cum este scris: „făcând astfel pace.”

Eu sper că încet, încet pricepem de ce sunt atâția unși cu Duhul Sfânt fără ca să fie schimbați în sufletul lor într-un om nou. Fr. Branham o spune foarte clar, dacă citești predica cu atenție. El spune că unii au format o grupă trinitară, iar ceilalți o grupă unitară, și ei se ceartă tot timpul unii cu ceilalți. Apoi el le mai spune: „Atâta timp cât vă certați, nici unul dintre voi nu o aveți. O poți avea în cap și în învățătură, dar nu în realitate. Dumnezeu dorește să ne aducă în acest loc. EL dorește să ne arunce într-o asemenea deznădejde, în așa fel încât noi vom spune:

„Doamne, suntem noi credincioși adevărați sau nu?

Am trăit noi nașterea din nou sau nu?

Suntem umpluți cu Duh Sfânt sau nu?

Sunt pecetluit sau nu?”

Acesta este sensul acestor predici. La ce ne folosește deschiderea

peceților? Chiar dacă am cunoaște toate tainele, exact așa cum a spus și Pavel (1 Corinteni 13:1): „*Chiar dacă aș avea toate tainele, și n-aș avea dragostea, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.*”

O, Dumnezeu nostru ne vrea doar binele, El este foarte bun și credincios cu noi. EL nu ne-a descoperit doar voia adâncă a tainelor Cuvântului Său, ci El dorește să ne facă moștenitorii naturii Sale dumnezeiești, a vieții Sale dumnezeiești, a puterii Sale de înviere. Toate aceste lucruri trebuie să se descopere în noi prin harul Său.

Aici ne este spus: „...*ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.*” *Ferice de cei împăciuitori.* Un om care are pace cu Dumnezeu, va aduce pace și în acel loc unde este ceartă. Acesta este caracterul vieții noi, în acest om credincios. Dacă aici nu ar fi fost scris: „...*un singur om nou*” ci doar: „... un singur om.” Atunci noi am putea ghici. Dar aici este scris: „...*un singur om nou, făcând astfel pace.*” Iar mai departe adaugă: „*și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.*”

Vrăjmășia a început în grădina din Eden, după ce oamenii au păcătuit. Noi am observat că toți copiii lui Dumnezeu au fost trași în această vrăjmășie, prin păcatul din Eden. Dar tot așa știm că pe crucea de la Golgota ne-a fost dăruit prin harul Lui pacea, împăcarea, iertarea și mântuirea deplină în Isus Hristos. Iar dacă noi am primit această mântuire deplină în Isus Hristos, atunci s-a rezolvat. Atunci se va realiza ceva nou în noi. Și acest „ceva nou”, este viața dumnezeiască despre care am auzit. Viața este în Sânge. Iar viața dumnezeiască care era în Sângele dumnezeiesc al lui Isus Hristos, s-a întors asupra Adunării prin revărsarea Duhului Sfânt.

Voi știți că de rusalii au fost aceste două lucruri: „A fost focul și Duhul”. Noi avem nevoie de aceleași lucruri și în ziua de azi. Poate că Dumnezeu dorește să ne arunce într-o asemenea situație. Pe mine m-a aruncat deja. Într-o situație unde nu mai există nici un fel de nădejde, unde totul s-a terminat, unde auzi că acum a fost trasă o linie de încheiere. Dar întrebarea este: „Unde trage Dumnezeu o linie de încheiere? Ce dorește Dumnezeu de fapt?” Eu mărturisesc aici în fața tuturor: „Eu doresc ca voia lui Dumnezeu să se împlină.” Așa cum este voia lui Dumnezeu pentru viața mea, așa să fie. Văzut pământesc aș mai putea spune: „Eu doresc lucrul cutare sau cutare.” Eu am ajuns la acest

punct unde pot spune: „Voia lui Dumnezeu să se întâmple.” Un alt drum nu mai există, o altă alegere nu mai am. Noi suntem aici ca să facem voia lui Dumnezeu. Dumnezeu să ne ajute, să-ți dăruiască ție și mie mult har, în așa fel pe când suntem în această disperare și în necaz să nu ne pierdem nădejdea vie în Domnul nostru cel viu. Dimpotrivă, ea trebuie să crească tot mai puternic și mai mare și s-o facem în același mod cum a făcut-o și Avraam. Acolo unde nu mai era nici un fel de nădejde sau speranță, acolo, el a ținut tare de făgăduința pe care i-a dat-o Dumnezeu.

(Fr. Frank recită un verset dintr-un cântec”): „Făgăduințele lui Dumnezeu rămân, ele nu se clatină în veci, sângerând a pecetluit Isus ceea ce-a promis El în Cuvântul Lui. Cerurile și pământul pot arde, dealurile se pot clătina, dar cine crede, va găsi, că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne adevărat.”

Și noi dorim să credem exact așa cum spune Scriptura, să primim ceea ce a făgăduit El. În așa fel ca prin Adunare, prin Mireasă, prin Trupul Domnului să se realizeze aici pe pământ încă odată descoperirea lui Dumnezeu în toată Puterea Lui. Atunci Isus a spus: „Fiul nu face nimic, decât ceea ce vede la Tatăl.” Și noi dorim să spunem la fel: „Doamne, arată-ne pasul următor, descoperă-ne drumul pe care să umblăm, și dăruiește-ne Cuvântul potrivit pe care să-l aducem.” Atunci cu siguranță o va face Dumnezeu. EL este un Dumnezeu credincios și adevărat. EL nu lasă doar ca să vină o asemenea disperare asupra noastră, ci El ne și scoate din această disperare afară.

Oh, câte și câte exemple am putea aduce, dar Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu fiecare prin harul Lui.

Amin!